

Ἀποσπερίς τοῦ τό ἔλεγε καὶ τὸ πρῶτὸ τὸ κάμει Νίσυρ.

Ἀποσπερίς τὸ κάμνασιν καὶ τὸ πωρὸν ἐχάλα Ρόδ.

Ποιὸς εἶδεν ἥλιον ἀποσπερίς καὶ ἄστρα τὸ μεσημέρι ;
Χίος. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1127 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)
«ἐθώρειεν τῇ ποῦ βρίσκουντον ταχὺ νύχτ' ἀποσπέρα».
Συνών. ἀπόβραδα, ἀπόβραδο 3, ἀποβραδὺς 1,
*ἀποσπερινοῦ. 3) Τὴν ἐσπέραν τῆς σήμερον, ἀπόψε
Λέσβ. Μακεδ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βαλτέτσ.
Βαμβακ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Κυνοῦρ. Λάστ. Μάν.
Μεγαλόπ. Μεσσ. Πύλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Τσακων. κ.ά. : Θὰ
γύγω ἀποσπεροῦ Καλάβρυτ. Ἀποσπεροῦ νὰ μὲ περιμένῃς Μάν.
Ἡρθε ἀποσπεροῦ Τρίκκ. Ἐλα ἀποσπεροῦ νὰ καθίσωμε
Πελοπν. Πυρωθῆτε, τί κάνει κρύ' ἀποσπεροῦ Κυνοῦρ. Ἀπο-
σπεροῦ θὰν τὸν παραφυλάξω Βαλτέτσ. Θέλ' νὰ τὰ τοιμάσουμι
ἀπουσιρὶ ὅλα Μακεδ. Ἐα ἀποσπεροῦ νὰ κατσάμε (ἔλα ἀπόψε
νὰ καθίσωμε) Τσακων. || Ἄσμ.

Κι αἱ ποῦ νὰ μείνω ἀποσπεροῦ καὶ αἱ ποῦ νὰ μείνω ἀπόψε ;
Βούρβουρ.

Σαράντα γύρους τό φερα ἀποσπεροῦ τὸ μῆμα,
γιὰ νὰ βρω τόπο νὰ σταθῶ καὶ πόρτα νὰ περάσω
(ἐκ μοιρολ.) Τριφυλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ.
ἐνθ' ἀν. «νὰ φύγωμεν ἀποσπεροῦ οἱ πρῶτοι τοῦ φουσσά-
του». Συνών. ἀπόσπερα 1, ἀπόψε.

ἀποσπερήσιμος ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιμος.

Ὁ τῆς ἐσπέρας: Τὸν ἀποσπερήσιμον θυμὸν νὰ τὸν φίν-νετε
τὸ πωρὸν.

ἀποσπέρει τό, Κύθηρ. ἑσπέρει Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω καὶ τῆς καταλ. -ει.

1) Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Κοπιάσετε πόψε
νὰ κάμουμε ἑσπέρει Ρόδ. 2) Ἑσπερινὴ ἐργασία Ρόδ. :
Πόψε ἔκαμα πολὺ ἑσπέρει.

ἀποσπερίζω ἡ, Θήρ. — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 210 — Λεξ.
Μπριγκ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόσπερος.

Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Ὡς καὶ τὴν ὥραια ἀγάπη τὴν ξεθέρμισες
καὶ μόλις τὴ θυμᾶσαι ἀκόμα κατὰ τὴν ἀποσπερίζω
ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν.

ἀποσπερίζω Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λα-
κων.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἑσπερίζω Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσπερίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Διέρχομαι τὴν ἐσπέραν ἐνθ' ἀν. : Ἐλα ν' ἀποσπερίζωμε
Λακων. Πᾶσα βράδυ παίρνομε τὴ γάρτσα μας καὶ πάμε 'ς τῆς
δεῖνα καὶ ἀποσπερίζωμε Θήρ. || Παροιμ.

Ἄμα δῆς κολοιτουθάται, ἀποσπέριαζε λιγάτσι,
τὸ ἄμα δῆς τὴν κολοιτούθα, ἀποσπέριαζ' ὅλη νύχτα
Οἶα. Συνών. ἀποσπερίζω (II) 2, γειτονεύω.

ἀποσπερίαρις ὁ, ἀμάρι. ἑσπερίαρις Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπόσπερα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάριας.

Τὸ ἀφ' ἐσπέρας βρασθὲν γάλα, ὅπερ κατὰ τὴν ἐπο-
μένην ῥίπτεται ἐντὸς τοῦ προσφάτου γάλακτος πρὸς παρα-
σκευὴν τυροῦ.

ἀποσπεριάτης ὁ, ἀμάρι. ἑσπεριάτης Ρόδ. ἑσ-
περιάτης Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάριας.

Τὸ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἀμελγόμενον γάλα.

ἀποσπεριάτικος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάριας.

Ὁ τῆς ἐσπέρας, ὁ βραδινός. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν
λ. ἀποσπερινός 1.

ἀποσπερίδα ἡ, Ἀντικύθ. Θήρ. Θράκ. Κρήτ. (Βιάνν.
Μονοφάτσ. Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Μύκ. Τήν. — Λεξ. Κουμαν.
Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀποσπερία Κάρπ. ἑσπερίδα Κῶς
Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ἐσπερίδα.

1) Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν γινομένη συναναστροφή, ἐσπε-
ρίς ἐνθ' ἀν. : Τὸ χειμῶνα μαζώνοντα οἱ κωπελλίες καὶ
κάνουνε ἀποσπερίδες Σητ. Ποῦ θὰ κάμετε ἀπόψε τὴν ἀπο-
σπερίδα ; αὐτόθ. Πάει 'ς τὸ σπῖτι τοῦ γρᾶς 'ς τὴν ἀπο-
σπερίδα Βιάνν. Νὰ ῥθῆτε 'ς τὸ σπῖτι μας νὰ περάσωμε τὴν
ἀποσπερίδα Σητ. Κάμαμε τὴν ἀποσπερίδα κ' ἤρθαμε νὰ κοι-
μηθοῦμε Μονοφάτσ. || Γνωμ. Ἡμπερὶ ὁ Σταυριάτης κ' ἡ
ἀποσπερία (ὅτι μετὰ τοῦ φθινοπώρου ἀρχίζουν αἱ ἐσπερίδες.
Σταυριάτης = Σεπτέμβριος) Κάρπ. || Ἄσμ.

Ἐμεῖς ἐμόσαμε τὰ θυρὸ βραδεῖα νὰ μὴ ξωμείνω

μῆς νυχτοξημέρωμα μῆς καὶ ἀποσπερία

Κάρπ.

Ἀκούσετε νὰ σᾶς εἰπῶ αὐτὴν τὴν ἱστορία,

ποῦ ῥταν οἱ κλέφτες τὸ ἤθραν μας εἰς τὴν ἀποσπερία
αὐτόθ.

Ἡ-ῥ-ἀποσπερίδα κ' ἡ-ῥ-αὐγὴ | βοηθᾷ τοῦ χήρας καὶ ὀρφανῆς
Κρήτ.

Ποῦ ν' ἡ-ῥ-ἀποσπερίδα μας καὶ τὰ γλυκά μας λόγια,

τόρω μᾶς ἐγυρῶσανε δάκρυα καὶ μοιρολόγια

αὐτόθ. Συνών. ἀποσπέρει 1, ἀποσπερία, ἀποσπερινὴ
(ἰδ. ἀποσπερινός 2 δ), ἀποσπέρισμα (II), ἀποσπέ-
ρισμα, βεγγέρα, νυχτέρι, παρακάθι. 2) Συνεκδ.
ἡ ἐργασία ἡ γινομένη κατὰ τὴν διάρκειαν ἐσπερίδος Κύθηρ.
κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. 3) Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν γινο-
μένη παραφυλάξις λαγῶν, ἐπὶ κυνηγῶν Κρήτ.

ἀποσπερίζω (I) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀποσπερίζου Σκῦρ.
ἑσπερίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ἐσπερίζω.

1) Παύω νὰ ἐσπερίζω, τελειώνω τὸ ἐσπέρισμα Σκῦρ.
— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. : Νὰ ἀποσπερίσωμε, γιὰ εἶναι μεσάνυχτα
Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἄμα ἀποσπερίσαμε, ὅστερα ἕνας σωρὸς ἀργο-
δούλια (μικροεργασίαι) Σκῦρ. 2) Περαιτῶ τὸν ἐσπερινὸν
τῆς ἐκκλησίας Κύπρ.

ἀποσπερίζω (II) πολλαχ. ἀπουσπερίζου βόρ. ἰδιώμ.
ἑσπερίζω Κρήτ. Ρόδ. ἀποσπερίζω Σίφν. ἀποσπερίζ-ζω
Σύμ. ἀπουσιρὶν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἑσπερίζω Κύπρ.
Σύμ. ἑσπερίζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ τῆς ἐσπέρας Κύπρ. : ἑσπερι-
στήκαμεν 'ς τὸ δεῖνα μέρος. Συνών. νυχτώνω. 2) Ἀπο-
σπερίζω, ὁ ἰδ., πολλαχ. : Χτὲς ἀποσπερίσαμε 'ς τοῦ δεῖνα
πολλαχ. Τοὺς προσκάλεσε νὰ ἀποσπερίσουν Καρ. (Μοῦγλ.)
Ἐλα νὰ πά νὰ ἑσπερίσωμε 'ς τοῦ δάρδα Κρήτ. Εἴχαμε
πάει 'ς τὴ σανιδωμένη κάμαρη γιὰ πρὸ ζέστη καὶ ἀποσπερίσαμε
Σίφν. Καὶ μετβ. Κρήτ. : Μοῦ πε πῶς δὰ ῥθοῦνε ἀργὰ μὲ τὸ
σύδεκνο νὰ μᾶσε ἑσπερίσουνε. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

3) Ἐργάζομαι διανυκτερεύων Θήρ. Κύθν. Σάμ. Σίφν. κ.ά. : Γνωμ.

Ὅταν δῆς κολοκυνθάκι, | ἀποσπέρειζε λιγάκι,
κι ὅταν δῆς τὴν κολοκύνθα, | ἀποσπέρειζ' ὅλη νύχτα
(ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αὐξάνουν αἱ νυκτεριναὶ ἐργασίαι) Κύθν. κ.ά. 4) Φυλάττω τι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς Κύπρ. : Ἐποσπέρεισες τὸ φαεῖν; ῥίξε το. Νὰ μὲν ἀποσπερίζῃς τὸ φαεῖν καὶ χαλῇ. Ἐποσπερίστην τὸ φαεῖν. 5) Ἐκθέτω τι ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς Κύπρ. : Ἐποσπέρεισα τοῦτον τὸ ροδόστεμ-μαν 'ς τ' ἄστρα γιὰ νὰ νίβκουμεν τὸ μωρόν. Ἐποσπερίστην τὸ νερόν τὸ ἐκρύανεν. Νὰ ποσπερίσῃς τὸ δικαιῶσμένον νερόν τῶι 'πὺ τὸ πουργόν νὰ τὸ λουθῇς ἀνάτριχα.

ἀποσπερινά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπουσιρ'νά Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἀπόσπερ'να Θήρ. Κύθν. κ.ά. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἐσπερινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

I) Μετὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἐκκλησίας Θήρ. Κύθν. κ.ά. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. II) Ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἐσπέρας Ἰμβρ. : Ἀπουσιρ'νά μαγεῖρινα. β) Κατὰ τὴν ἐσπέραν Σαμοθρ. : Ἀπουσιρ'νά σὰν ἔκλονσι ἡ δαγῆς-ι-μ' δ' τοῦ γεῖπα (τὸ βράδυ ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ μεγάλος ἀδελφός μου τοῦ τὸ εἶπα).

ἀποσπερινιάζω ἀμάρτ. ἀποσπερ'νιάζω Θήρ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἐσπερινιάζω.

Τελειώνω τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἐκκλησίας ἐνθ' ἄν. : Ὁ παππᾶς ἡποσπέρ'νιασε Θήρ. Ἀποσπερ'νιάσαν οἱ-ῶ-ἐκκλησιᾶς Κρήτ.

ἀποσπερινός ἐπίθ. Σέριφ. Τήλ. Χίος — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 2 119 — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. ἀποσπερινὸς Τσακων. ποσπερινός Πάτμ. κ.ά. ἀποσπερ'νός Ἰος Κρήτ. — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. ἀπουσιρ'νός Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. ἀπόσπερ'νος ΣΣκίπη Σερεν. λουλουδ. 24 ἀποσπερ'νὴ ἢ, Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποσπερ'νὸ τό, Θράκ. (Μάδυτ.) ἀποσπερ'νὸ Κρήτ. — ΝΠετμεζ. Ἀπλ. λόγ. 53 ἀπόσπερ'νο Ἡπ. — Λεξ. Βάιγ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,9 καὶ 67 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 157.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀποσπερινός.

I) Ὁ τῆς ἐσπέρας, ἐσπερινός, βραδινός Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰος Κρήτ. Πάτμ. Τήλ. Τσακων. Χίος κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. ΣΣκίπη ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ. Δεῖκ Πρω. Δημητρ. : Ἀποσπερινός καιρός Λεξ. Δεῖκ Σιργιάνι ἀποσπερινὸ αὐτόθ. Ἀποσπερ'νὴ κοιμηθῆν ἢ ἀποσπερ'νὴ στεσά (τόπος ὅπου κατὰ τὴν ἐσπέραν ὁδηγοῦνται τὰ ποίμνια διὰ νὰ κοιμηθοῦν) Κρήτ. Ἀπουσιρ'νὴ βασ'λόπ'τια (ἢ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους κοπτομένη) Μάδυτ. Γνωμ. Τὸν ἀποσπερινὸν θυμὸν τὸ τάχυ φύλαγέ τον Χίος. Ποσπερινὸ φαεῖ ἄφινε, ποσπερινὴ δουλειὰ μὴν ἀφίνης Πάτμ. || Ἄσμ.

Φεγγάρι μ' ἀποσπερινὸ μὲ τὸν μεῖλο κύκλο,
ἄμει χαιρέτισέ μου τον μέσ' 'ς τὸν βαρύν του ἔπνο
Τήλ. — Ποιήμ.

Σὰν τοῦ φαγεῖ τ' ἀπουσιρινὸ τοῦ ξαναζισταμένου
τέτοιον 'νι τ' ἀδρόγυνον τοῦ ξαναπαδριμένου
Λέσβ.

Σ τ' ἄγραφο, 'ς τ' ἀποσπερινὸ τραγούδι ποῦ τ' ἀρχίζει
σὰν κατεβαίνει ἀπ' τὸ χλωρὸ βουνόπλαγο ὁ τσοπάνης
ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 2 ἐνθ' ἄν.

Μήπως τ' ἀπόσπερ'να ἀηδονάκια | καὶ τὰ πουλλὰ τῆς χα-
ραυγῆς, | μήπως τ' ἀπόσπερ'να ἀηδονάκια . . . :

ΣΣκίπη ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Ἐρωτοπαίγν. στ. 564 (ἐκδ. Hesselting-Pernot 48) «ἐσὺ 'σαι τῆς νυκτὸς δροσιὰ καὶ πάχνη τοῦ χειμῶνα | καὶ φέγγος ἀποσπερινόν». Συνών. ἀποβραδινός 4, ἀπόσπερος 1, βραδινός, ἐσπερινός, ἀντίθ. πρωινός. 2) Οὐσ. α) ὁ ἀστήρ Ἀφροδίτη Σέριφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπερίτης 1. β) Ὁ βόλος τῶν δικτύων ὁ ριπτόμενος τὴν ἐσπέραν πρὸς ἀλιεῖαν Ἰος. γ) Θηλ. καὶ οὐδ. ἐσπέρα Κρήτ. κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. : Τὸ χωρὶς σκεπάζονταν μὲ τὰ θολὰ σκοτάδια τ' ἀπόσπερ'νον ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Τ' ἀπόσπερ'νο κι ἀποβραδὺς ποῦ βασιλεύει ὁ ἥλιος
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

Καμπάνα ποῦ χτυπᾷ ἀργὰ τ' ἀποσπερ'νοῦ τὴν ὥρα
ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. I' 23 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἐτέρνα μέρες σκοτεινές, νύχτες ἀσβολωμέ-
νες, | ἀποσπερ'νές λαχταριστές κι αὐγὲς περικορισμένες». Συνών. ἀπόβραδο 1, ἀπόσπερο (ἰδ. ἀπόσπερος 1 β).

δ) Θηλ., ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ., Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ε) Οὐδ., ζύμη κατὰ τὸν χειμῶνα ἀφ' ἐσπέρας παρασκευαζομένη πρὸς ζύμωσιν Θράκ. (Μάδυτ.)

* **ἀποσπερινοῦ** ἐπίρρ. ἀποσπερ'νοῦ Μήλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀποσπερινός.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐνθ' ἄν. : Ἐφ'ν' ἀποσπερ'νοῦ κ' ἦρθα
μεσάνυχτα Μήλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπέρα 2.

ἀποσπέρισμα (I) τό, Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω (I).

Τὸ πέρας τῆς ἐσπερίδος : Ὑστερα ἀπ' τ' ἀποσπέρισμα
λούστ'να τσαὶ χτενίστ'να Σκῦρ.

ἀποσπέρισμα (II) τό, Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω (II). Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.
Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ.

ἀποσπερίστρα ἢ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω καὶ τῆς καταλ. -τρά.

Γυνὴ διερχομένη τὰς ἐσπέρας μετ' ἄλλων ἐργαζομένη.
Συνών. ἀποσπεροκαθίστρα.

ἀποσπερίτης ὁ, ἀποσπερίτης Ἰκαρ. ἀποσπερίτης κοιν. ἀπουσπερίτης Μεγίστ. ἀπουσιρίτης Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπουσιρίτ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀποσπερίτης Ἰκαρ. ποσπερίτης Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποσπερίτης, ὁ ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

I) Ὁ ἀστήρ Ἀφροδίτη, Ἐσπερος κοιν. : Βγῆκε ὁ ἀποσπερίτης κοιν. Ὅ,τι νὰ βγῇ ὁ ἀποσπερίτης νὰ ῥθῃς Νάξ. (Φιλότ.) Ὅσον τὸ ἐφάνην ὁ ποσπερίτης Κύπρ. (Λεμεσ.) Τὰ ἄστρη ἐν ἐφαίνοντον ἔξον ποῦ ὁ ποσπερίτης αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀχι καὶ νὰ βγαῖνα ψηλὰ σὰ δὸν ἀποσπερίτη
νὰ θώρου δὴν ἀγάπη μου ποῦ βρίσκεται 'ς τὴ Γρήτη
Κρήτ.

Λίχως νὰ βρέξῃ πλημμυροῦ δὰ ρυάκια, τὰ ποτάμια,
κι ἀκόμη πρίχου νὰ φανῇ 'ς τὸ ὄρος ἀποσπερίτης
σκοτάδι πλάκωσε πολὺ, δὲ βλέπ' ὁ γεῖς τὸν ἄλλο
αὐτόθ.

Χίμα καλῶς τὸ βρήκαμε τοῦ φίλου μας τὸ σπῖτι
ὁποῦ 'χει τὸν ἀνγερινὸ καὶ τὸν ἀποσπερίτη
αὐτόθ.

Πὸ οὐλα τ' ἄστρη τ' οὐρανοῦ τὸν ποσπερίτην θέλω
Κύπρ.

